Hugo Noël Santander Ferreira natus est Bucaramangae in Columbia anno 1968. Hymni ad Iesum mysticam eius experientiam describunt ex mandato Iesu, qui die primo mensis Iunii anno 2011 eum Prophetam unxit ad vivos et mortuos iudicandos. Rex Regum experientias eius anni 2022 canit, cum Sanctissima Trinitas ei revelavit eum reincarnationem apostoli Petri esse. Hugo etiam quinque pellicularum cinematographicarum moderator est atque auctor amplius septuaginta librorum fabularum, romanorum, dramatis et philosophiae.

Inter montes, urbes atque solitudines animae, vox historiam percurrit et nomen Christi pronuntiat.

In his canticis Iesu adsunt laetitia puerorum, mansuetudo creaturarum, fidelitas sanctorum atque spes quae post certamen et victoriam prophetae floret, qui omnipotentiam Dei in omni creatura celebrat. Verbum poeticum hic fit oratio et canticum, politum visionibus, memoriis et occursibus in quibus praesentia divina vitam cotidianam illuminat.

Quaeque pagina aperit conspectum ubi terra et caelum conveniunt: animae et homines, tentatio et prophetia, serena uncti passio et gloria. In illo horizonte Christus apparet corde ardente, omnes nationes et omnes generationes ad veritatem participandam convocans.

Hymni ad Iesum pulchritudinem mundi creati atque mysterium amoris et verbi quod eum sustinet celebrant, lectorem invitantes ut historiam contemplatur quasi peregrinationem ad plenitudinem.

Hugo Noël Santander Ferreira

Hymni
ad
Iesum

Unctio Iudicis Viventium et Mortuorum

EDITORIAL SANTALEY

Santaley Publishing – Editio electronica et impressa
Editio originalis MMXXVI
consultoriasstanley@gmail.com

ISBN: 979-8-8546-4619-2

Consilium tegumenti et tergi tegumenti
© Leyla Tobías de Santander
Ordinatio editionis electronicae et impressae:
Leyla Tobías de Santander
Photographia: Hugo Noël Santander Ferreira
In America impressum et digitaliter productum

Editio prima

Index

Beatae Mariae Virgini, Dei Matri

Tibi, in mundo aegro atque crudeli,
ubi fraus spiritualis frequens est
et ex vanis mortis timoribus oritur,
incarnata es ut me reduceres
ad Dominum meum dilectum,
qui mihi theopneustiam concessit,
donum vocis Dei scribendae.

Per Te anima mea divinam inspirationem invenit,
et per caelestem gratiam attollitur
vox mea, in qua sapientia resonat.
Per versus et metaphysicam
vox Caeli descendit atque revelatur;
cum, scribens, ad Te accedo,
calamus meus Tua gloria exsultat.

Nihilum reale est, estque pelagus lucis.

Robert Penn Warren

Praefatio

In *Hymnis ad Iesum. Unctio Iudicis Viventium et Mortuorum*, Petrus Romanus — pseudonymum Hugo Noël Santander Ferreira — cantum nobis tradit qui voce divini resonat: «Canta, Iesu, Deus, Filius Hominis!». Per versus ardentes atque contemplativos, a Sanctissima Trinitate unctus et mandato Iesu missus, poeta nos ad occursum cum aeternitate ducit. Hoc opus, mysticum testimonium simul et dialogus propheticus, humanum et divinum in intensa communione coniungit, ubi poeta in Deo loquitur et Deus in poeta, voces suas in amore fidei transformante confundentes.

Radicata in traditione litterarum mysticarum — a Meister Eckhart usque ad Teresiam Abulensem et Ioannem a Cruce — poesis Ferreiriana vanitates mundi materialis — gloriam, pecuniam, potestatem — pertransit, ut nos ad mysteria sacri erigat. Versus eius divinum ad experientiam viventem restituunt atque lectorem invitant ut a cotidiano vulnere ad plenitudinem amoris redditi transeat.

Iesus in his paginis apparet praesentia agens: Iudex et Salvator, iustitia et misericordia. Vocatio eius historica est: Regnum Caelorum in terra constituere per conversionem interiorem et fidelitatem creatricem Evangelio. Missio prophetica significat cum caritate demonstrare quod a lumine discedit.

Inter carmina eminet meditatio de momento historico conversionis: die XI Aprilis MMXII. Ex illo tempore statisticae globales declinationem gravem atque continuam mortium ex terrae motibus indicant. Data instituta independentia — sicut *U.S. Geological Survey* et collectiones *Our World in Data* — reductionem circiter XCI centesimarum in mediocri annuo

ea confirmant, etiam si eventus singulares magni ponderis lerint. Carmen hanc realitatem in suam visionem logicam assumit: *Deus non frustra promittit*. Et historia signa bet quae cor vigilans legere novit.

Opus etiam chronica spiritualis est. Lutetia, Madras nnai, "Urbs Matris Dei", ubi Apostolus Thomas fidem n testatus est), Bogota atque alia loca fiunt scenae rientiae radicalis. Visiones, probationes, silentia et ationes vitam auctoris pervadunt, qui se magis umentum reconciliationis quam protagonistam praebet.

Virgo Maria totum carminum corpus quasi filum nosum percurrit. Mater dolentium, intercessor et dux, um ad Christum comitatur atque cor poetae format. sentia eius non ornamentum est: principium et via, olatio et fortitudo.

Universalitas inter notas huius operis eminet. Hispanice tum et in plurimas linguas conversum, hoc opus spirituale storicum, metaphysicum et concretum complectitur. In eo cum eventibus mundi dialogum init, et metrum fit nonium.

In aetate quae existentiam ad casum et rationem redigit, *ni ad Iesum* centralitatem amoris, responsabilitatem moralem pem activam affirmant. Unumquodque carmen lectorem t ad conscientiam suam examinendam et ad ultimum vitae um detegendum.

Plus quam liber, hoc opus proclamatio est: aeternitas in riam irrumpit, et cor humanum vocatur ad eam scendam.

Leyla Tobías de Santander
Sincelejo, Columbia

Canta, Iesu, Deus, Filius Hominis

Canta, Iesu, Deus, Filius Hominis,
canta lingua mea Castella,
quae olim ampla erat in fama sua,
hodie coemeterium fractae porcellanae.

Ibi iacet Calderón, Magnum Theatrum Mundi,
ubi mendicus et rex partes suas deplorant,
Princeps Constans eius, qui mori maluit
quam tyranno sinistro rationem dare.

Ibi Tirso Molinae et eius Commendator,
vir probus cuius anima provocata est
a Don Ioanne, exemplo nebulonum,
qui animas invocant quae eos perdunt.

Peregrinus in patria sua, a Lupo Vega compositus,
hospes mundi brevi itinere,
qui mortem cum gaudio accipit
ut ad Deum redeat, veram domum suam.

Ibi Teresia cum Christo colloquitur,
sicut ego in his versibus facio;
certitudo quae etiam in India adhuc micat:
sapiens est qui Deum constanter quaerit.

Ibi Ioannes a Cruce Christo nubit
ut doceat nos amorem
communionem esse sincerarum intentionum.
Ibi Quevedo, Frater Ludovicus et Maria ab Agreda.

Ex verbo Tuo eligebam
vocem Salomonis, et in deserto
philosophiae atque scientiae
exemplum Tuum iterum sequebar.

Somniabam de templis et angiportis
et solvebamus per portus et urbes,
filius magistræ scholasticae
quae poetas mundi docet.

Et elegi de Te quae pauci iam credebant:
resurrectionem Tuam, omnipraesentiam Tuam,
dominium Tuum super caelum et infernum,
reditum Tuum in fine orbis.

Et si olim in torrentibus rapidis cecidi
cum dubitans Te ter negassem,
hodie super lavam ambulamus
ut eos iudicemus qui Te damnaverunt.

Hodie Te laudat sicut olim
is quem Tu prophetam Tuum fecisti
in hortis aridis deceptionis,
in trunco exanime aetatis meae.

Cur Me a vita tua removes?

Anno bis millesimo decimo in Galliam profectus sum;
visa ab India postulata
ut artem cinematographicam docerem mihi negabatur;
praeiudicia profectionem meam protelabant.

Quod trium dierum negotium erat
in menses agoniae prolongatum est;
magistratus contractum impediebant,
domum meam vendidi ut viverem.

Desperatus, ad Virginem oravi
in templo Numismatis Miraculosi;
Madras me misisti die natalis mei,
anno bis millesimo decimo, aetate Patris.

Nam in anima explicantur tres aetates sacrae:
ignis Patris, lux redemptrix Filii,
spiritus flatus qui Verbum ad gentes mittit
et me vocat ad agros oblivione tectos Eden.

Aprilis finem lectionum notavit,
et in turre a magistris segregatus sum
qui inter se dicebant: “Americanus est,
desperabit et discedet.”

Sed Deus erat qui me vocabat!
Sentiebam crescentem mundi contemptum
et vocationem scribendae vitae meae,
ut narrarem quomodo in omni terra Deus me custodiret.

Quadam nocte, ex cubiculo vicino,
audivi Te me vocare sicut Samuelem.
Ter nihil nisi vacuum vidi,
donec imaginem Tuam derelictam inveni.

«Cur Me a vita tua removes?»
Intellexi me primum vivere
sine cruce
aut imagine Iesu Christi in cubiculo meo.

Icon Tua Sacratissimi Cordis
lumine ignoto fulsit
et animadverti capillos Tuos flavos,
oculos Tuos caeruleos,
cutem Tuam candore margaritae radiantem.

Cor Tuum sanguinans effulsit, et respondi:
«Non fuisti in Galilaea sicut ibi depictus.»
Suaviter me monuisti: «Noli me iudicare
ex vultu meo; iudica me ex corde meo.»

«Miserere fratrum tuorum», addidisti,
«iam regere nesciunt, errant.»
Paenitens, ad pedes Tuos flevi:
quomodo potui ex apparentia iudicare?

Philosophi et Poetae

Quaestiones transcendentes insondabiles esse dicuntur,
: demonstratione neque responsione logicae infrahumanae;
apud Kantium metaphysica corruere videtur,
velut Hecuba persecuta, tyrannorum serva.

Et quadam nocte solitaria diei Veneris laboriosi,
Spiritus Sanctus oculum meum tertium vetitum aperuit,
et uno tantum fulgore arcana attigi,
secreta universi eiusque pulsus esotericos.

Dolor infinitus per pectus meum diffusus est,
ac statim in sublimem laetitiam sanatus est:
—Vitae pulsus est— di proclamaverunt,
suam essentiam revelantes quae in ipso Deo manet.

Substantia universalis, sine forma et genere;
in Corano Pater, Christus et Virgo Maria,
trias quam Allah transcendit, Deus unus et aeternus;
quae christiano est Sanctissima Trinitas:

Pater, Filius et Spiritus, mysterium consubstantiale,
Deus masculinus in Filio suo Iesu Christo incarnatus.
Postero die, dum silentio scribebam
de persecutionibus remotis Kirgisiorum,

aliam praesentiam aetheream sensi iuxta mensam meam:
viros qui silentio versus meos celebrabant.
Erant Socrates et Dantes Alagherius, secuti a Platone,
Aristotele et Sylvia Plath, Shakesperius, Beckett et Shaw;

centenae animae in gratia me tunc amplexae sunt,
voces quae a pueritia mecum colloquebantur.
Philosophi et poetae qui in aeterna vigilia
reviviscunt in opere meo scaenico “Symposium Arcadiae”.

Nemo umquam causam gaudii explicavit;
sed intellexi me, sicut illi, culmen attigisse:
scientiam divinam quam Jung diffusam praescripserat,
illam ad quam solae animae nobiles accedunt.

Unusquisque axis verticalis est

Unusquisque axis verticalis est,
unusquisque insula ad latus;
et Tu, via inexhausta, materna,
qui omnia desiderata concedis.

Laetitia ab Eden ablata,
ex ludo pueri ridentis,
qui quadam die in suggestu cecidit;
Portu eum veste candida induisti.

Occasus sublimis es, nubium
accensarum in aris crystallinis,
super Greenwich, portu aureo,
domo nostra postquam Lusitania solvimus.

Ad ripas Duri urbem mihi commisisti;
fatum remotum in documento meo,
Ilhas de Porto, vox derelictorum,
universum in amplexu inopinato contentum.

Tu fuisti qui in schola linguae Germanicae
me inspirasti dicere: «Ich bin aus der Welt»;
cum me interrogavissent unde essem,
Bellum Frigidum erat, et dixi me ex toto orbe esse.

Magistra mea subrisit obstupefacta;
condiscipuli pantheismum meum celebraverunt,
dilecti quos aeternitas restituet:
annus erat MCMLXXXVI.

Ens quod elegit omnia entia esse
ut propriam creationem incarnaret,
etiam in iis qui obliviscuntur
ego dissolvendo Deum recuperare possum.

Amor: qui Tibi se commendat
orationem vivam invenit, defensionem contra malum.
Misericordia quae dubium emendat,
sicut maris Galilaeae et tempestatis eius.

Gladius Veritatis quem semper gestavit

Propheta erat, et e monte
quem populus eius e longinquo cernebat,
laudabat aut increpabat sine zizania
versibus quos occulte aegre ferebant.

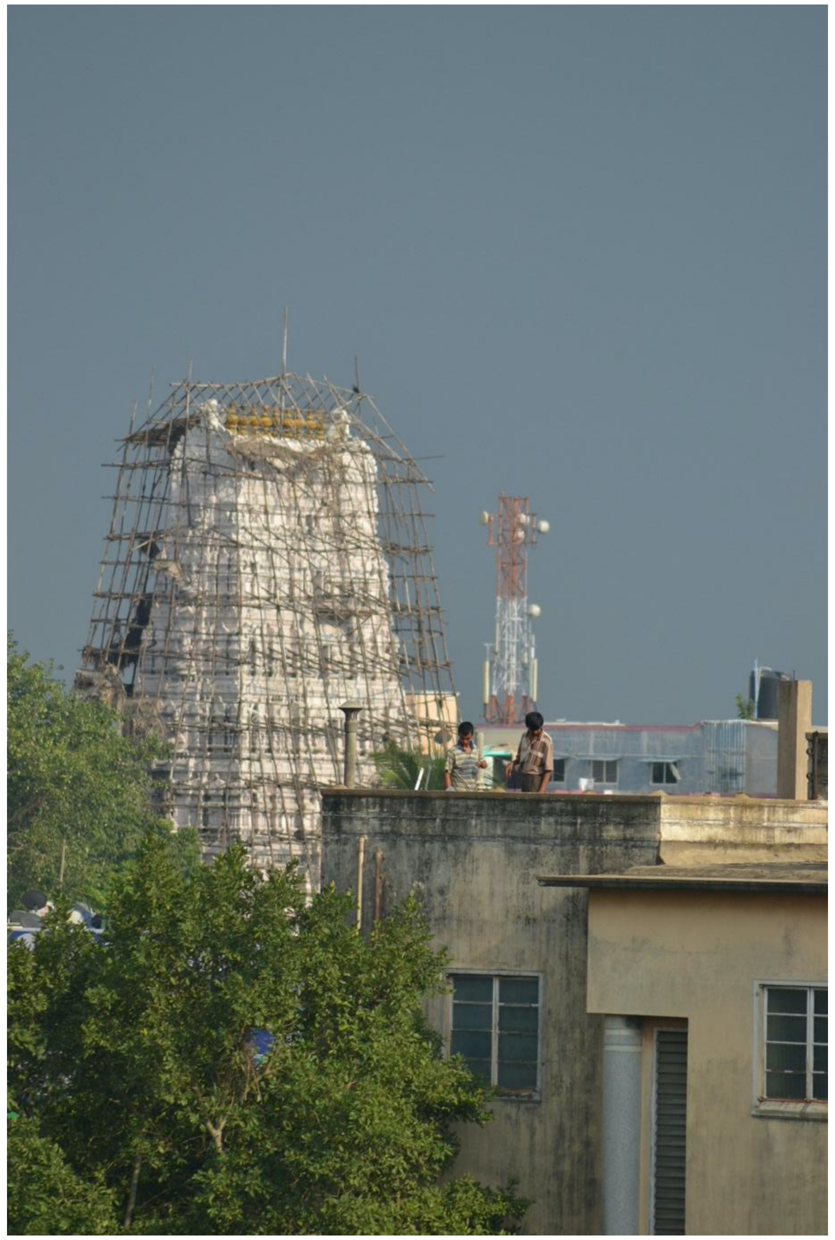
«Contende ad veritatem pervenire, disce
et age iustitiam non relinquens;
erga eum qui te amat vel odit,
ne desinas iniustitiam arguere.»

«Sic mundus tuus erit, sicut hodie Meus est.»
Increduli eum peccatorum accusaverunt
quod eos accepisset qui eum accipiebant
in aetate hypocrisis et contemptus.

Aegre ferebant eum ad novos continentes proficisci,
cadere et novas res aggredi.
«Potestis mundum renovare»,
dicebat, somnia fingens quae illi diruebant.

Tandem eum ceperunt et in puteum proiecerunt
ut lapidibus viae vulnerarent;
offensa quae tremores excitabit
cum Deus eum ad Sua regna adducet.

Videntes eum vivum iterum convenerunt
atque eum Romanis detulerunt,
qui iusserunt ut in «casu fortuito» moreretur:
«Novum Calvarium non patiemur.»

Nonne videbant — dum angeli Domini
casum rescribebant ut eum custodirent —
quomodo potentes, mendaciis incitati,
casus struerent e quibus evaderet?

Gratiam Dei agnoscere non valentes,
eum quasi scelestum temporis finxerunt;
sicut Christum cum daemone in Israel,
gloriantes tenebras luci praevalere.

Tribus annis post, in terris compescitis,
caelum et terra ei sigilla tradiderunt:
Gladium Veritatis quem semper gestavit,
nam ab infantia Spiritus Sanctus in eo habitabat.

Nonne nova religio melior esset?

Alia nocte vox potens
mihi indicavit me aegrotos sanaturum
multitudinesque me adoraturas.
«Cur Iesum tam amas?», rogavit.

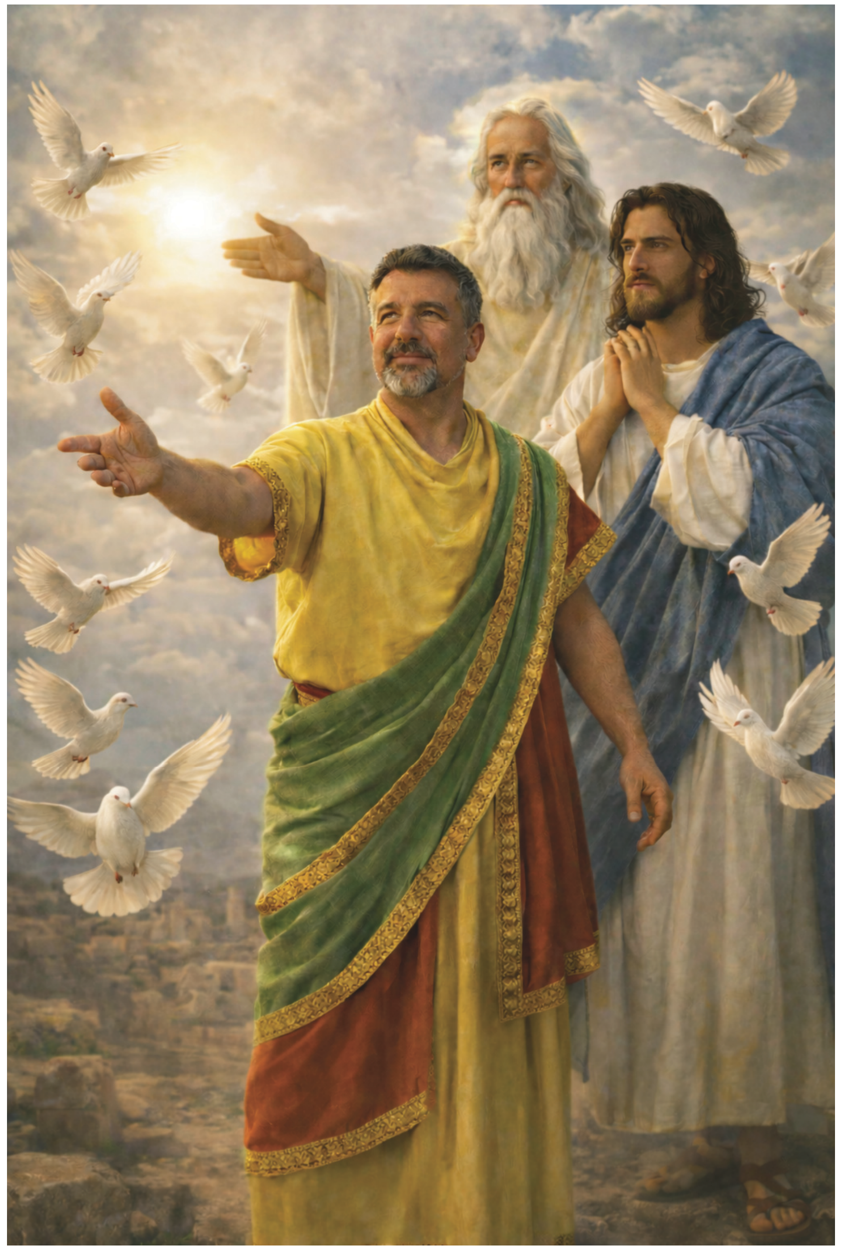
«Nonne nova religio melior esset?
Ecclesiae vacuae sunt, vidisti.
Parisiis, ubi increpatus es
quod ecclesiam Montis Martyrum veneratus es.

Non solum ad architecturam spectandam ivisti,
sed ad Mariam et Sanctos orandum.
Num custos te humiliavit propter imaginem captam?
Quod titulum parvum non legisti?

Scientia crescente religiones peribunt.
onne pastores vides dominos aeroplanorum privatorum?
Nonne vides Pontificis luxum in palatiis?
Cur pauper esse, cum iam Rex sis?»

Momentum consilium eius reputavi,
et anima mea lacerata est, gelida,
velut dolor Beatae Mariae Virginis
cum vidit Ioseph credere se ab ea deceptum esse.

«Numquam!», exclamavi compunctus.
«Numquam Iesum meum deseram»,
addidi recitans dulcem Bachium,
etiamsi omnes cor meum vulnerent.

Percussus qui alteram maxillam obtulit

Sum constructor, forma ex luto,
factor altarium et arietum,
percussus qui alteram maxillam obtulit
septuagies septies.

Expectabant alium Pontificem arridentem,
aliam sanctam usque ad mortem reclusam,
alium Iesuitam ob eos detegendos percussum,
et numquam eum qui fide sua eos flecteret.

Qui amores et passiones suas cecinit
coram viris scientiae et monachis incredulis.
Qui ad Esse transcendens pervenit
quoniam discipulus Divinitatis Eius fuit.

Pulvis qui elegit sine timore vivere
cum cogitationibus quas Deus concessit.
Qui a sanctis servatus est,
per amorem ad quem confugit.

Receptor omnium iniuriarum,
qui hodie cum temperantia agit
contra iniustos et bestias malitiosas,
qui pro eis in desperatione orat.

Cor meum est altare apertum.
Ego sum qui fratribus suis ignovi,
cum mihi venenum obtulerunt,
testis et contemplator stellarum.

Angelus Canadae et Americae,
Tsar Portugalliae, Turciae et Russiae,
vox Angliae, civis Galliae.
Crucifixus, mortuus et resuscitatus in Columbia.

Misericordia Tua virtus mea fuit

Misericordia Tua virtus mea fuit,
intentio quam Kant levem appellavit,
ad quam ipse in senectute confugit.
Nulla oratio Tua vana erit.

Et locutus sum sine vanitate aut timore
ad coniuratos occultos;
solus contra callidos potentes,
sal in terra adulatorum.

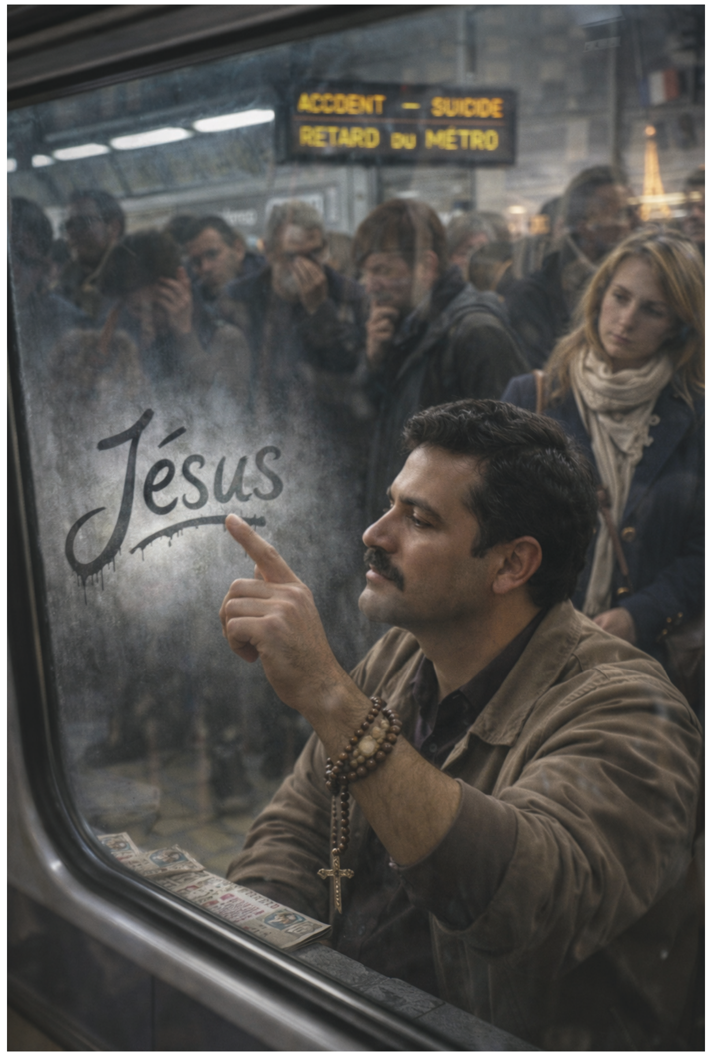
Fatum meum erat, ut quidam politicus dixit,
poeta in alto mari periturus,
praedae quam bestiae domarent;
sed iam sciebam Tua esse silvam et mare.

Simpliciter Evangelia credidi,
et cum ad coniurationem invitatus essem,
iratus protestatus sum, neque impedire valui
quin se condemnarent et victima eorum caderet.

Sic ex urbe in urbem relegatus sum,
ut Tu mihi novas terras traderes.
Fuerunt tentationes, sed casus — Tua aegis —
me abduxit, verbis meis mutatis.

Me etiam correxisti donec me prophetam unxisti,
et sicut Tu aegrotos sanavi tempestatesque sedavi:
pro Fukushima intercessi, et Tu audivisti;
quos amavi longa vita donasti.

Si iniuriam pateris, scribebam ad fenestras publicas,
pectus tuum Iesu appone, quaecumque sit natio;
lacrimas tuas cum Eius lacrimis misce.
Nuntiatum est aliud suicidium in metro Parisiensi.

Timeo te sub pressione mundi amittere

Dies solitudinis in Deo transibant,
et ens meum cantum iterum atque iterum audiebat,
metaphoris innixum quarum sensum
post sublimem meam epiphaniam viderem.

Habes ex me imaginem cordis mei vulnerati,
quae nunc super armarium tuum quiescit;
convivia quibus cotidie mensam tuam benedico,
et primos meos Aprilis vocatus.

Nonne miraris quod ter te vocavi?
Vox mea in scepticismo tuo diluitur;
nec exspectas ut coram te manifestem
amorem quem e silentio tibi profiteor.

Si tibi voce articulata loquerer,
dogmata quae de me praedicantur frangerem;
sed tantum ut tibi gaudium audiendi me darem,
daemones domitos coram te amplecterer.

Timeo te sub pressione mundi amittere,
qui me mortuum putat, quamvis gubernem
cursum dierum eius; cor meum sanguinat
quia iam non credunt in eius aeternitatem.

Cur insistunt me crucifixum videre
nec etiam resuscitatum? Patior
pro iis qui in me credunt et pro me patiuntur,
sicut tu, ex tot nationibus exsul.

Multi fidem amittunt in meo velato opere,
et tu eam per decennia servasti;
tecum sine mora loquar.
Sciat mundus quod te elegi.

Multi ad me orant tantum in temporibus doloris;
si tibi non loquar, philosophiae mundanae te avertent
in voluptatibus quas tibi versus tui parabunt;
descendam in gloria, et tota India sciet.

In Libro Iob iam monui me explicationes non requirere:
mortem vici et igni non subicior;
anima tua lucet inter tenebras aetatis tuae,
iam non patieris ob apparentem absentiam meam.

Cor meum Sacratissimum moritur in charta
aut in ligno taedio et metu;
sine fide eorum qui me praeferunt Maya,
longe me putant cum eos ter voco.

De hominibus eorumque fide iudicando

Et erat unum Ens quod veniebat,
motum affectu adversus adversarios suos.
Descensus atque ascensus qui coniungebant
comoedias, amores et ruinas.

Ens quod elegit omnem memoriam relinquere,
protagonista possibilis, deiectum,
sibi placens in lapsu vel in gloria sua,
Satanas redemptus et Deus damnatus.

Multiforme in omnibus et in me,
puer qui ludum suum incepit.
Iugum cui renuntiavi propter te,
alpha lucis, omega timoris.

Scito: Satanas est ignorantia plena,
lapsus aeternus per contractionem sui;
Deus autem, sapientia absoluta, Totum,
in quo solvitur qui se ipsum contemnit.

Non Eum vidi, non Eum audivi, sed Eum sensi:
dolorem acerbissimum atque solitarium
et exstasim sublimissimam atque amantissimam.
Sic cognovi pati esse viam ad Eden.

Post paucos dies
quaesivi de sensu librorum meorum,
de narrationibus humiliationum atque triumphorum meorum.
Et vox Dei insonuit in mente mea:

«De hominibus eorumque fide iudicando,
sume exuvias eorum quae vixisti
et confla eas in fornacibus Toleti
ut sciant nos exsistere».

Ibi Ariani Trinitatem negabant,
donec rex Visigothorum Reccaredus
a Verbo commotus in Iesu Patrem vidit,
sicut tu Eum in his prunis videbis.

Reliqui linguam Tamilicam et linguam meam recepi,
quae in capite eius millenario a mysticis conflata est
in sententias quas ex illo tempore scribo,
thesaurum caelestem quem ex meis fornacibus evagino.

Te ungo in Prophetam meum

Audio Requiem Thomae Ludovici de Victoria,
vocatione ex intimo animae meae,
dum capitulum scribo
ex libro qui inscribitur Ver Kyrgyzicum.

Illo meridie sereno ac sine nubibus
erat dies primus Iunii anno bis millesimo undecimo.
Alarum sonitus ad fenestram resonuit;
surrexi et columbas albas aspexi.

Post eas scala nubium
a caeli vertice usque ad fenestram meam descendebat.
In infinitum protendebatur.
Animadverti aves fixis oculis spectare
aliquid vel aliquem a tergo meo.

In cubiculum reversus nihil vidi.
Subito Vocem audivi dulcem et plenam amoris:
«Propter amorem tuum erga mandata Mea,
per quadraginta annos — dixit Ille —,
omnes benedictiones Meas tibi dono
et te ungo in Prophetam meum,
ut vivos et mortuos iudices».

Anima mea — non ego — confestim agnovit Dominum meum,
procidensque in genua clamavi:
«Cur ego, peccator?»
Tot sanctos veneratos recordans.

Et responsum Eius simplex fuit ac persuasivum,
sicut illud quod paucis ante diebus audiveram:
on secundum opera tua te iudico — Ille me consolatus est —,
sed secundum intentiones cordis tui».

Et ei vocem igneam commisisti

Sicut Henoch, eum ab Andibus
ad lacus Europae, Asiae atque Americae duxisti,
per Viam Lacteam, Francofurtum et Alpes,
a Pondicherrio usque ad Homeri semitas.

Et Ei vocem igneam commisisti
illi qui quaerebat num peccatum
esset eius incuria mendacii,
desiderium finis praecipitis.

Iam Cordubae
firmabas singillatim antitheses eius,
extasim quam creatio complectitur,
matricem religionum earumque nemesin.

Ab infantia veritatem omnibus praedicabat,
etiam invitus; neque flagellum,
neque egestas, neque cultellus
vocem quae Tua fuit conticuerunt.

Singillatim peccata eum obsederunt,
et in omni loco mansuetudinem suam docuit.
Nemini nocuit et usque ad mortem amavit,
etiam eos qui eum laedebant.

Anima mea cognovit Dominum meum Iesum Christum
per dimidiam horam mecum locuturum esse,
Eiusque praesentia orationes meas irrigavit:
illas Fatimae, Lurdae et Guadalupae.

«Plus quam tu patior», mihi respondit.

Rex regum mecum locutus est.
Ego, pulvis superbus, in cubiculo meo,
per dimidiam horam Magistrum meum audivi,
a quo didici iustitiam vincere.

« Duc me tecum », humiliter rogavi,
« tanto dolo oppressus vivo ».
« Plus quam tu patior », mihi respondit,
« quod te ad latus meum non habeo ».

« Multas probationes per annos sustinebis,
sed semper tecum ero ».
Animam meam afflictam demulcens,
manum meam cepit et ad latus suum me collocavit.

Ut sancta Teresia, pacem sensi,
infinitam beatitudinem Deum attingere.
« Noli amplius pati nec te a vita cohibere »,
t me amplexus est quasi apostolum suum dilectissimum.

Non eum videbam, sed in me erat.
Non eum audiebam, sed idem cogitabamus.
Cur tam diu eum neglexi?
« Annuntia me cum omni anima colloqui ».

Dixit mihi amare non esse offensam
si fiat cum deditione et mutuo consensu;
ne anxie appetas, quia omnia suo tempore veniunt —
et unus cum Messia factus sum, unus in Deo.

Deus Pater, Iahve, Allah in omni Sua gloria

Ad fenestram me inclinavi, et ventus me mulcebat
ut cacumina quae in ramis canebant;
primum sensi vocem eius, laetitiam eius ex eo quod
Christum descendentem conspexisset.

Iesus discesserat; non tamen solum gaudium eius,
sed etiam verbum eius in me manebat;
disciplina quindecim annorum incepit,
quorum fine voluntas mea eius fieret.

Et in aere suprema omnipraesentia palpitavit:
— Quid desideras? — Iahve e nubibus mihi locutus est.
Intellexi magistros me in illa turri relegasse,
ut solus cum illa vi ineffabili confligerem.

· Volo videre — dixit anima mea; candide de oculis carnis cogitabam.
— Fiat —; et intellexi animas eorum fore:
nullus iam homo cogitationes suas mihi celaret;
sic in unoquoque intima percipio.

Sic anno bis millesimo duodevicesimo effugi dolum
quem diurnarii increduli mihi paraverant,
fidem meam servitutem hereditariam vocantes;
l fides et aeternitas verborum meorum eos excaecaverunt.

Pater et Filius et Spiritus Sanctus me consecraverunt
summo dono iudicandi vivos et mortuos;
atque ita Arianos refutavi qui obiciebant
quod, Leyla cognita, manum eius petissem.

Nam in omnibus itineribus meis sub caelo
numquam animam feminae tam puram vidi:
uxor mea Leyla, mea conscia, particeps animae Mariae,
sicut et ego particeps Iesu Resuscitati.

Sed morbi venient

Sed morbi venient - Vos dispersistis gregem meum et eiecistis eos, et non visitastis eos; ecce ego visitabo super vos malitiam studiorum vestrorum, ait Dominus.

— Ieremias 23,2

«Relinquam falsos pastores», mihi dixit,
«eos qui te a Veritate avertere conati sunt».
Et vidi viros ac mulieres huius terrae
cum quibus tot dies communicaveram.

Tunc Bibliam legi et sensi quasi iam visum:
decimo die mensis Septembris anno bis millesimo primo
etiam audivi iram Creatoris
contra regimen quod Iraciam bombardavit.

Mense Maio, Chicagini, universitas
me pro argumento quod laudaverant conduxisset,
quod tamen per insidias duorum docentium resciderunt.
Mancunii dixi: «Fiat voluntas tua».

Scribebam tractatum meum de Metaphysica Globali,
«Esse Deus», cum telephonum sonuit:
«Sunt bomba in Nova Eboraco», dixit socia mea.
Impulsam invasionem imaginatus sum, sed non letalem.

Scribebam nos infinitates simultaneas vivere
cum iterum me rogavit ut aspicerem
quid in televisione vivo transmitteretur.
Illam dimisi et cum Zenone ratiocinari perrexi.

Tertius eius vocatus me respondere coegit:
«Iuda rogat ut eam certiorem facias», anxia dixit,
«Pentagonum bombardatum est».
Nuntios accendi: turres cadere vidi.

Recordatus sum meditationis illius matutinae
et, agnita mea pristina duritia
erga eos qui cursum meum interruperant,
pro eis oravi, sicut tunc pro India orabam.

Sustinui eos nobilitate non carere.
In ardua mea defensione in soporem profundum cecidi.
Experrectus, aedificia moveri videbam:
erat ira Shivae cum Dominus se subtrahit.

Clamores autem mulierum me commoverunt.
«Propter benedictiones tuas, Domine, revertere», supplicavi.
Et caementa conquieverunt,
sicut fluctus Capharnaum post tempestatem.

«Iam recedo ab eis qui me contemnunt».
«Sed sunt generatio mea, Domine», imploravi.
«Terrae motus minuentur», me consolatus est,
«sed morbi venient».

Id in retibus socialibus publicavi,
ubi ludibrio habitum est a nuntiis et praelatis,
et a mediis quae maluerunt extollere vates
qui dixerunt id primum vaticinatos esse.

In Israel iam Te mecum ambulare conspexerunt

In Israel iam Te mecum ambulare conspexerunt;
in sinu Tuo me desiderabas.
Hoc saeculo Tu, sapientissimus prudentissimusque,
cum quo ab infantia in cubiculo meo colloquebar.

Scio Te in amore Tuo protegere eos qui Te diligunt
tam eos qui nos contemnunt.
Hodie vox mea Te iam non occultat: clamat,
et testes atque coniurati id attestantur.

Ex quo sub betulis contenderam
cum rivali quem viceram,
et praecepto Tuo decreveram eum non punire
—etiamsi me percuterent, numquam ulciscerer—

usque ad expectationem meam in Campis Elysiis,
cum inimicae meae acerrimae succurrerem
ut dolosam eius ultionem sustinerem:
in talibus probationibus consecrationem meam parabas.

«Tradere sicut mundus non traderet»,
dicebant nobis nubes rapidae Mancunii,
postquam Portu nos proiecerunt in mare
e nave nostra Lusitana ad pedes Tuos.

Atque ita eadem series per quinquaginta annos:
praecepta Tua servare et insidiis premi,
persecutiones, impetus et exilium pati,
ut tandem maiori fato donarer.

Argumenta de Occasu Motuum Terrae

Si dubitas, frater, de testimonio meo,
et scientia te a veritate abducit,
per numeros mea regna complectere:
mortuos nominabo quos terra reliquit.

Ante annum bis millesimum tertium decimum
insomnium terrae motibus concussae passi sumus:
septingenta sexaginta septem milia ceciderunt
ab anno bis millesimo secundo, triste legatum.

Donec Deus mihi veniam concessit,
in angore finis implacabilis,
septuaginta septem milia quotannis peribant,
infelix numerus medius.

ost undecimum diem Aprilis anni bis millesimi duodecimi
Deus miseratus est, luctus remisit:
Legite! Fere nonaginta septem milia mortua sunt
quattuordecim annis propter motus terrae.

Nonaginta uno centesimo minus;
terra haec verba attente audit.
Annuntiate! clamat lacrimans ad species
quas haec generatio in interitum proicit.

Sexaginta octo centesimis minus,
si a nonagesimo undevicesimo saeculo mediaris;
ab viginti uno milibus ad septem milia per annum,
misericordia post iram Creatoris.[1]

---

ec data ex fontibus scientificis consolidatis sumpta sunt (USGS; NGDC/WDS; Our World in anno 2025 renovata). Mediocris longi temporis (1900–2013): circiter 21 200 mortui quotannis. liocris recens (Aprilis 2013–2025): circiter 6 870 quotannis (~87 000 per annos duodecim et idium; ~97 000 per quattuordecim annos plenos). imminutio respectu mediocris historicae: 7,6% ("fere septuaginta centesimae"). Tempus 2002–2011 singulariter letale fuit (~77 000 tannis, incluso Oceano Indico 2004 et Haiti 2010); respectu illius decennii imminutio ≈91% attingit. Numeri mortes directas et secundarias comprehendunt.

Et pandemia venit sicut praedictum erat,
castigatio pro qua Creatori gratias agimus:
mala naturalia non sunt calamitas;
mori non est malum immortalibus.

Deus morte iniustitiam corrigit,
fallacias et mala letalia destruit,
pauperes atque potentes superat,
famam, pecuniam et potestatem spernit.

Mayae in calendario hoc nuntiaverunt,
astronomi eorum finem inciderunt;
praevidentes iugum victorum,
aeternitatem collectivam elegerunt.

Numquam lucem Magistri cognoverunt,
Christum qui resurgens nos redimit,
nec Sanctissimam Trinitatem quae in nobilibus revelatur:
in Ioseph, Moyse, Noe, in meo vitae cursu.

In Historia Explicata haec scripsi:
Num scientia fidem tuam tantopere debilitavit?
Relinques tot proscriptos
qui, cum adolescerent, credere destiterunt?

«De metallo Abrahae es», mihi inquit.

Serica et gemmae Indostaniae,
amicitia bellatorum eius,
sine celebratione, in novaculae acie,
sicut Upanishades nobis praeceperunt.

Et Iob, et sancti, et poetae gavisi sunt de me,
vagans per mundum in ruinis,
confidens me paradisum inventurum esse,
sed numquam in hoc, quamquam id Regnum Eius est.

«De metallo Abrahae es», mihi inquit,
qui inter ruinas spiritales credere ausus est
atque Omnipraesentiae Meae et Sapientiae Meae confidere
in aetate marmoris frigidi et calumniae.

Verba mea deinceps ignis erunt
generationibus quas hodie prospicio:
minus timidae quam mea,
resurgent illuminatae.

Cum iis quibuscum crevi, solum amare volui,
sed me culpaverunt propter perspicuitatem meam.
Cur virtutes simulant,
quas Wilde et Nietzsche iam detexerunt?

Nostra est arbor Eden,
restaurata pro animabus fractis.
Nos vos iudicabimus, infantibus praesidentibus,
vivos et mortuos, in Regno Tuo restaurato.

Maria, Mater eorum qui patiuntur

Maria, Mater eorum qui patiuntur,
tu fuisti quae me ad Filium tuum duxisti
cum theologi liberationis
me in Arianismum indoctrinarent.

Annos sedecim natus Iesuita fieri volui,
sed obiectum est me vitam ignorare;
tibi me commendavi, et dedisti mihi
amorem librorum, magistrorum meorum.

Tu me in Nevadam duxisti
cum in Delaware opus non invenirem;
ibi aperuisti Cinetext meum eo loco
ubi Philippus Rex Lusitaniae est.

Et Lusitania mihi virides prata aperuit;
superatis impedimentis bureaucraticis,
facilitasti mihi visa laboris
Neo Eboraci, Augusto anni nonagesimi octavi.

E Philadelphia hora septima profectus sum
et Neoarcam hora nona mane perveni.
Viginti circiter petitores in ordine stabant;
in mea festinatione meum ordinem non exspectavi.

Africanus me iuste reprehendit,
sed me videns nullam malitiam deprehendit,
sed tuam praesentiam amantem.
«Nullum problema», dixit, commotus.

ıd sigillo muni apud Legationem Lusitaniae in Manhattan»,
monuit consul; aeroplanum meum hora quarta discedebat.
Hora undecima ad currum meum festinavi,
quem occultus rivalis laeserat.

Et te precatus sum ne iter meum amitterem.
Aperuisti mihi vias publicas
et, Neo Eboraco ignoto, me duxisti
ad legationem in medio insulae.

Tunc cotidie te orabam;
locum ad vehiculum sistendum in via inveni
ubi nemo alius talem locum invenit,
et feminam appropinquantem vidi.

Timebam, ut saepe, repulsam,
sed illa domina mihi arrisit et me audivit.
«Ubi est Legatio Lusitaniae?»
«Media in hoc viculo», respondit.

Ingressus sum; hora duodecima erat et statim exceptus sum.
«Mirum est hodie neminem adesse»,
cogitavit officialis dum visa meum sigillabat.
Celeriter ad cuniculum Lincoln perrexi.

Congestionem timebam,
sed viae illo die Iovis
mirabiliter vacuae factae sunt Neo Eboraci.
In cuniculum intravi sine ullo vehiculo iuxta me.

Vias celeres liberas percucurri;
acceleravi et nullus me prohibuit.
Philadelphiae hora erat secunda et dimidia
cum currum creditoribus tradidi,
improbis tentationibus resistens.

«Volatum amisisti», clamabant amicae,
sed in pectore meo spem insufflabas.
Hora tertia et viginti minuta nomen dedi.
«Fortunatus es quod mora est.»

Aeroplanum ascendi et in prima sede mansi.
Aurora Lutetiae fulgebat,
et post decem dies tramen in Lusitaniam cepi;
ibi apparitionem tuam Fatimae studui.

«Sol ante octoginta milia hominum volutus est»,
confirmavit mihi senex atheus,
«sed non propter Deum, sed propter res volantes ignotas.»
Fatimam petii et genibus flexis paenitentiam egi.

Inscius, genua mea sanguinem effuderunt
pro Columbia, pro mundo, pro homine.
Hoc scribo quia hodie paenitentia
non iam praesumptionem, sed superstitionem movet.

Et quadam nocte te inconsolabilem vidi,
sulcis in vultu tuo impressis
ex tot lacrimis, ex tanto fletu.
«Cur tristis es?», quaesivi.

«Quia iam nemo credit», singultabas.
«Quid facere possum?», anxius quaesivi.
«Lege capitulum quintum decimum Actorum.»
Evigilavi mente illuminata.

«Ut christianus sis, satis est — concludunt
in Actibus Apostolorum, XV,
Paulus et Petrus — malum alteri non facere
et lupanaria non frequentare.»

Redierunt credulitates meae vulneratae:
hortus quem tantum amavi et perditum putavi,
oasis quae me a flagellationibus protexit
quas per decem annos in pueritia pertuli.

«Novae vesperae Manhattanenses» scriptum est
a theologo qui Deum definire quaerebat.
Et ad terram Shakesperii me duxisti
ut in viridi magni Bardi ambularem.

Ibi cum philosophis eius collocutus sum
et exposui etiam atheismum christianum esse
si sine insidiis et sine crudelitate agatur.
Denique rogaverunt ut Deum definirem.

Commentarios meos philosophicos ediderunt,
plurium annorum studiis elaboratos:
«Crisis Atheismi» et, pro encyclopaedia
Oxonii edita, meam «Definitionem Dei».

Propter te honestus et sincerus fui;
propter te persecutionem et derisionem passus sum,
contemptum, humiliationes familiares,
divortium a burgensibus effectum.

Et cum fastidium mundi me invasisset,
voluptates mundanas ostendens,
te imploravi ut me educeres
ex illis circulis praeruptis.

Et me salvasti; id in somnis vidi,
in omnibus gradibus me protegens.
Dum tibi scribo, alius sicarius scribit:
«Te destruemus», et pro eis timeo.
Quis sub velo tuo minas timet?
Nam Franciscus Villon iam cecinit:
«Imperatrix es caelorum splendidissimorum
et harum nostrarum planitierum infernalium.»

Tuum est destinum cuiusque hominis,
tua est cura huius mundi,
tuae aves et ferae, tui pueri,
tuus finis doloris et pandemiae.

Nam in gremio tuo Deus consolationem invenit,
et per te Iesus et ego iam unum sumus.
Die natalis mei quadragesimo tertio,
Issac et Vikram me ad arborem sacram duxerunt.

«Hic scimus arbores esse domicilia
a deabus habitata», mihi explicaverunt,
nobilem banyan monstrantes.
Eos rogavi ut me photographarent.

In pectore meo ardebat certitudo praesentiae tuae.
Subito vultus Vikram timorem ostendit
ob globum lucis post me photographatum,
formam puellae delineantem.

«Noli timere», dixi, «Mater nostra est,
quae fidem meam in amplexu Iesu restituit,
Sanctissima Virgo Maria, in infinito amore,
cum Puero Iesu in brachiis suis collecto.»

Per gratiam tuam caelum novos meatus aperuit,
ad nucleum itineris mei spiritualis me ducens;
et cum caderem ad loca sancta me duxisti
ubi amorem tuum magis magisque sensi.

In anima mea lux tua fulsit
et tenebras desperationis dispulit:
amor incarnatus, fons cuiusque stellae,
Mater amans quae iram Caeli mitigat.

Tibi hos versus Domino meo dedico,
homagium eius qui semper tuus fuit,
protectrix eorum qui iniustitias patiuntur,
Maria, Mater, dulcis nostra intercessrix.

Hymnus de Tua Victoria super Mundum

Tam multae fuerunt offensae:
adulescens vagabundos repraesentabam,
recusans Tuas citharas delere
inter adulatores qui se prophetas dicebant.

Nec umquam coniurationibus cessi;
maiores et poetae me hortabantur
in immensa potentia eorum qui Te imitantur,
spes male tractatorum.

Et in meo itinere quidquid obtinui perdidi;
terra mea adhuc vestigia servat
callidorum dolorum frustra molitorum,
coniurationum quae hodie pulvis siccus sunt.

A Te didici detachmentum Buddae
esse viam vitae felicissimam;
sine bonis neque potestate nemo Te adulat,
sine fama nemo larvas Tecum gerit.

Exsilium est, per Te, porta ad novos portus,
novos campos, novas aventuras,
quae refellunt credos nihilisticos
qui in peccata capitalia indurantur.

« Cur non divitias cumulavisti? »
Propter gaudium me cotidie lucrandi.
« Cur feminas tuas non fecundavisti? »
Ut amarem sine condicionibus.

Sicut multi, amavi et deceptus sum;
cognovi passionem, frigiditatem et luxuriam;
fidelis Tuae veritati, infirmitates ostendi,
humiliationem peccato praeferens.

Propter amorem omnia dedi, etiam professionem meam;
eius desertionem passus sum, sed in Te confisus sum.
Hodie praedico: si amor te prodit,
noli nimium dolere: melior veniet.

Hodie illae tentationes historia sunt;
iis qui recte agunt, somnium vanum,
et Tua gratia, domus amplis porticibus ornata,
unde cernimus intrigatores naufragare.

Te legens hanc harenam in veritate conflavisti

Decem annos natus, citharam pulsans,
maximam vitae meae sortem vici,
cuius praemium fuit Novum Testamentum,
Biblia Hierosolymitana.

Et ab infantia mea Tu, Crucifixus,
in illo amplexu qui in ignem mittit
omnem mundi contemptum,
remissio peccatorum secretissimorum.

Vel supplicium iis qui praedicant
hunc mundum malo traditum esse.
Revelo: Crux Tua est damnatio aut purgatio
secundum favillas cuiusque cordis.

Anno obitus sororis meae
ibi legi: moriente homine Regnum Tuum exspectat;
blanditiae eius in me habitant sicut
Parabolae Tuae, Sermo Tuus in Monte.

Te legens hanc harenam in veritate conflavisti,
mihi revelans hominum intentiones
a viridibus lapidibus Scotiae
usque ad colles ardentes Nevadae.

Puer somniabam Te in omni Missa venerari.
«Mundum non cognoscis», dixerunt mihi,
et thesauros eius singillatim exhausi,
eorum vanitatem detegens.

In antiquissimis Asiae regnis
me fecisti verbum-testimonium
invictae caritatis et veritatis
super philosophias egoisticas atque superbas.

Daemonibus bono corde auxilium tuli
et praelatis pravarum intentionum,
et ut magister me conservas,
eorum errores corrigens.

Ego sum cui mundum tradis

Ab infantia putabam me pro Te moriturum esse;
veritatem dicebam etiam nesciens,
et largus eram erga eos quibus occurrebam,
etiamsi misericordia mea abuterentur.

Sicut in illo convivio cum amitae dixi
eos qui domi nostrae pernoctaverant
donum meum natalicium abstulisse;
nesciebam autem eos inter convivas adesse.

Archetypum apostoli martyris suscepi,
contemptum callidorum excitans,
donec benedictiones Tuas mihi tribuisti
et vidi eos qui me insultabant cadere aut discedere.

Sine ambitione ego sum cui mundum tradis,
discipulus qui in porticibus Babel
de Schopenhauer, Aristotele et Kant disserebat,
histrio qui Bogota orbem terrarum scaenam fecit.

Legatus Tuus missus ad vallem Delaware
ut racismum eius et insidias paterer,
patiens alas meas una post alteram rescindi,
sicut Tu amicis perfidis ignovisti.

Qui cupiditates Manhattan depinxit
et visionarios aliarum fidium refutavit,
qui tumultum Latinum passus est
et theologos Anglicos correxit.

Qui tragoediae quae Colombia est interfuit
et fines eius in India repraesentavit;
qui semiologiam cum cinematographia coniunxit,
in quo lapides reditum Tuum celebrant.

Quem Tu per abbatias et nationes ducis
cum pelliculis puerorum et piscatorum,
experientiis quas omnes linguae ei dederunt,
qui hodie Te honorat in vita sua sempiterna.

Ut communio nostra eius sit culmen

Tandem quaestiones meae defecerunt
et Dominus meus me silentio interpellavit.
«Est aliquid quod corrigas», inquit.
«Ita fiet!», obstupefactus exclamo.

«Corrige exitum cinetextus tui,
ut communio nostra eius sit culmen.»
Intellexi eum de ipso cinetextu loqui
qui mihi munus in Lusitania dederat.

Historia Lucretiae Legionensis, prophetissae,
quae se Papissam futuram praedixit, deinde retractavit
cum vidisset Philippum Hispaniae interficiendum esse,
feminae quae instrumentum fieri recusavit.

Ibi virgo iudicatur et damnatur,
sed — o fatum, vox Dei! —
ante Matritum a Creatore redimitur,
benigno erga eos qui gressus corrigunt.

Cor meum sine querela accepit
amissionem multarum horarum studii,
Senecam e Latino vertens,
«Octaviam», in hortis Escurialensibus.

Exitus meus parallelam ducebat
inter feminas virtute praestantes Romae et Castellae:
Octavia saevitiae potestatis succumbit,
Lucretia eam paenitentia refellit.

Mandatum Christi tenebras dispulit
quibus mundus mortem contemnit:
tragica iustis mundi antiqui,
sed corona et gloria in Christi sacrificio.

Sic velum veterum doctrinarum cecidit:
Lucretia imago etiam aeternitatis meae;
ambo manifestationes Christi resurgentis
in nobis qui eum mundo praetulimus.

Eadem ipsa vespera laboravi inspiratus
Officio Defunctorum Victorii,
quod ante hanc epiphaniam audiveram,
cantu chorali quem tota Castella celebrabit.

Sed qui cor suum Tibi faciunt

Via resplendebat sicut speculum,
aurea vestigia in quibus viri et mulieres
promissa salutis tuae exspectabant,
olim firma, nunc dissoluta.

Puer contemptus sum quod legerem,
trophæa athletica spernens;
minimis atque contemptissimis adstiti,
praemia academica vitans.

Tandem magistri me laudaverunt
quod te ultra scholam imitatus essem,
propter illud donum quod multi despiciunt:
Deum in omni creatura agnoscere.

«Quid prodest homini mundum lucrari»,
docuisti nos, «si animam suam perdat?»
Et sicut Ioseph elegi te, summa veritas,
cui gratias ago pro miraculo novi diei.

Sed qui cor suum Tibi faciunt
sunt caro novi adventus tui,
a templis fulvis Baricharae
usque ad arcus volantes Cordubae.

«Voce mea loqueris et audieris,
et scribes versionem iustorum.
Reges consilia tua quaerent
et me repraesentabis in mysteriis orbis.»

Capellae Lusitanae adhuc testes sunt,
ruinae immensi conatus
ut te laudent, Salvator Mundi, Messias,
qui ex Regno suo redit ad thronum instaurandum.

Et in communione nostra, domus duorum

Nam vita fragilis tabula est
legum quas pauci observant,
arena quae amorem despicit
ubi herba doloris germinat.

Vives ut scientia hominum,
de eorum casibus et vindicationibus;
in secretis quae meditationes texunt,
alchymia veniae iustitiam proclamans.

Oasis et quies lapsorum,
qui necessaria discrete largitur;
Rex qui adversa vitae meae corrigit
et lenibus casibus me emendat.

Qui regnat in excelsis alcazaribus
imaginationis iniuriis politis,
res non minus realis quam ipsa realitas,
Factor qui omnia passus est.

Etiam desperatio pauperum spiritu
qui solum acetum a mundo accipiunt,
vitam suam in delirios sopientes;
per palatia et suburbia vagantur.

Et in communione nostra, domus duorum,
facimus Magnum Canion spiritus:
spatium quod nulla philosophia tribuit,
eius qui in sensu suo Tuum servat.

Nonne incendia et lacrimae siccatae sunt?

«Propter me te ad mortem persequentur,
quamquam semper ad latus tuum sto;
administri tamen negant vias
Illius qui omnia potest et omnia creat.

Sed semper audieris:
argumenta omnis irrisionis
refutabis, nam vates et mediator es
inter Deum et homines, propheta eius.

"Etiamsi me destruas, in Te credam",
respondi Iehovae, Iob imitatus.
Et dicam eis: "Cur fides mea vos iritat?
Zelo Dei an fraude atque coniuratione?

Illum qui iustum in ecclesias relegat
accipitis, non autem qui Christum proclamat?
Si murmuratis haec deliramenta poetae esse,
cur negatis eorum vivam pulchritudinem?

An artem contemnitis cum vera sit?
Verbum meum est quod malum vincit,
vivum in eo qui caelum terramque moderatur,
flagellum violentorum qui vos regunt.

Et videte: nonne metus et tremor diminuti sunt?
Nonne incendia et lacrimae siccatae sunt?
Nonne aegroti sanati sunt, an adhuc exspectatis
ut mortuos vestros iterum suscitet?»

Ordo Immortalis Melchisedech

Per praecepta Tua omnia ausus sum,
et inter bardos probos huius aetatis
lilium sum inter saxa germinans,
signifer benedictionum Tuarum.

Ex hoc recessu fecisti unionem Tuam
inter cor nostrum et Cor Tuum,
et ex angustiis nostris nata sunt
flores et fructus qui hodie libri sunt.

In atheismo novum credo agnovimus:
non iam negationem praesentiae Tuae,
sed limen ubi substantia Tua
formas capriciosas formarum fidei perfundit.

Non sum qui maxime Te veneretur, o Christe,
sed scribens pro Te cum gaudio colloquor;
amor Tuus, simplicitas quae fulget,
umbram dissolvit quam philosophiae servant.

Crux Tua crudelitatem Romae destruxit;
Ecclesia Tua reginas et leones commovit;
doctrinae Tuae, columna historiae,
hodie in Iuribus Hominis vivunt.

Sic vox Ioannis annuntiavit:
regnum sine finibus neque dominatione,
ubi nullus frater glorietur
de gente, possessione aut hereditate.

Regnum sine ecclesiis damnantibus,
sine legibus corda dividentibus,
ubi animae simul se sustentant
sub uno Amore gentium.

Nam in Babel fides auroram suam vivebat:
una tantum oratio ad caelos ascendebat,
donec ambitio hominis antiqui
familiam in mille nationes fregit.

Hodie lapides reditum Tuum nuntiant
et linguae dispersae conveniunt;
Tu me vocas ad formandos poetas
in Ordine Immortali Melchisedech.

Arcadia ex ruinis renata,
lyceum sine finibus neque doctrinis
quae discipulum mendacio serviant:
ubi homo scientia floret.

Ultra fallaces mortis terminos
qui esse ad nihilismum adigunt,
vitam non negabunt sed colent
propter proprium futurum renatum.

Arcadia, academia aurorae,
matrix fraternitatis aeternae,
ubi mens et anima, infinitae,
serenam Dei dignitatem attingunt.

Ibi Aristotelem et Kantium repraesentavi
umbram conceptus metientes;
ibi Schopenhauer cum Deo universali
Voluntatem Veritatis detexit.

Et Marx adsensit iuxta mysticum
quod omnis materia forma spiritus est,
dum Verbum, matrix syllogistica,
restituit quod homo regere non potest.

Ioanna Arcensis vocem ardentem tollit,
et Quevedo, acuto ingenio,
proclamat fidem esse certitudinem
vitam non cras annihilandam esse.

Ibi donum discretionis dabo:
legere animam viventem hominum;
umbram corrupti detegent
cum dolos suos occulte texit.

Videbunt in unoquoque gestu fatum suum
sicut qui librum transparentem legit;
nam iam nobis dedisti Librum Arenae
super undas turcicas Istanbulis.

Non ad dominandum neque laedendum,
sed ad intellectus illuminandos
et feminae iudicium restituendum
inter iustitiam et falsa iuramenta.

Nam sola opera bonitatis,
humiles gestus quos mundus spernit,
gregem Tuum inter clades servant
et feras in mansos catulos convertunt.

Vox mea numquam solitaria fuit
in hac aetate ferri et confusionis:
ut gladius in igne rubro cuditur
cum angelis et sanctis qui me adiuvant.

Accipe vigilias meas ut oblationem,
hoc arduum studium quod Tibi offero,
sicut unguentum mulieris peccatricis
quae ad pedes Tuos omnia effudit.

Si solitudo mea solum Tua esset
et per mundum ignotus ambularem,
non querer: o Deus, separari
a plausibus frivolorum nihil est.

Revelasti mihi hos cantus
delicias esse animarum immortalium
quae munus meum celebrant ut apostoli Tui
in hoc theatro omnium vitarum.

Logicam celeberrimam profanans

Me coram gentibus exaltasti,
logicam celeberrimam profanans.
Apud Temple stipendium amisi et duo mihi dedisti:
egi, direxi atque produxi Hamlet Unbound.

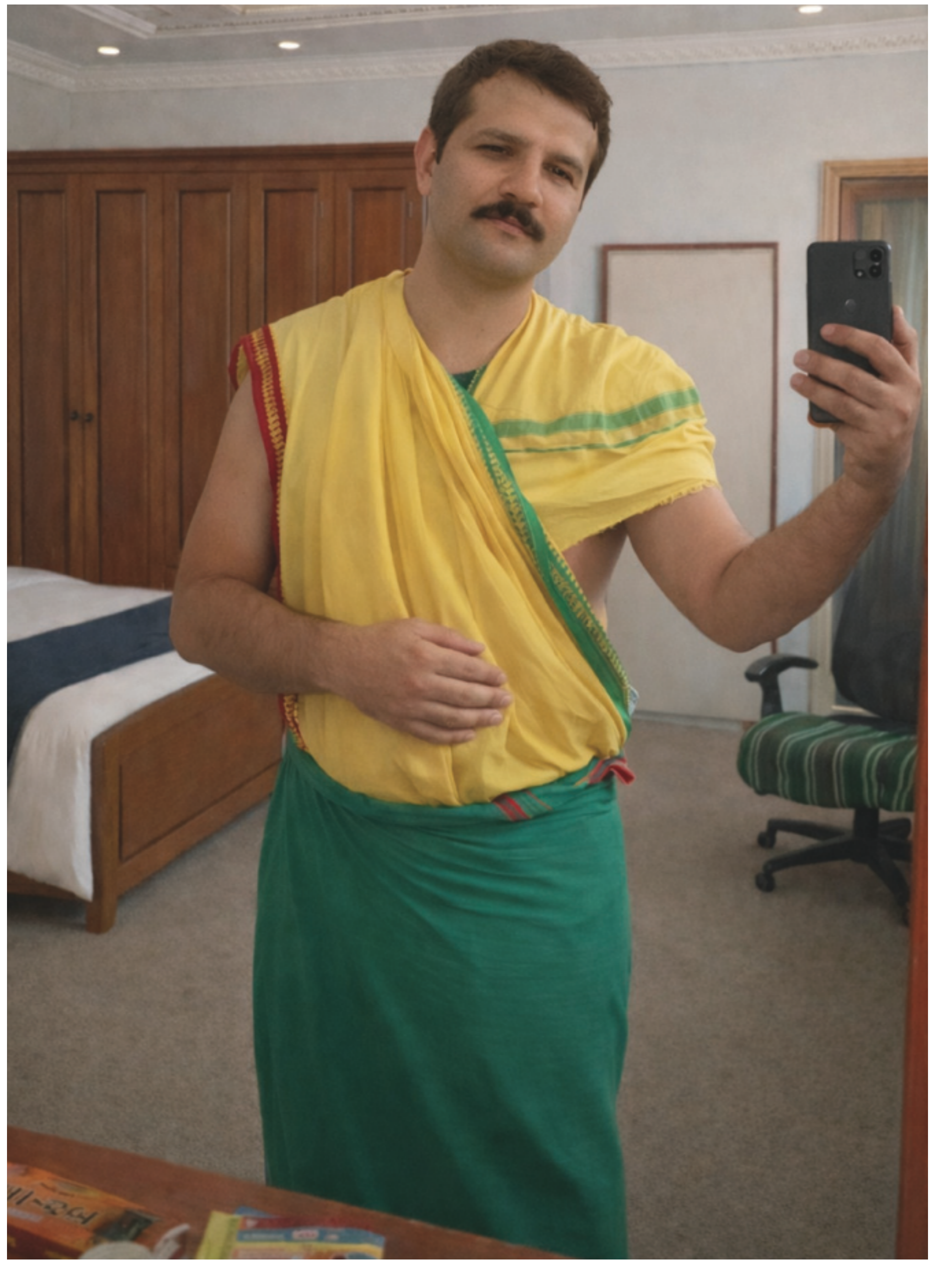
In Lusitania documentarium; in Britannia
opus Shakespearianum; in Chennai
pelliculam; atque in televisione Columbiae
praeses noster versibus meis gratias egit.

Non enim a servis tuis didici
fortunam, sed fidem quae nihil exspectat.
Concessisti mihi caelum placare
et stirpem decem leprosorum sanare.

Cum tibi dixissem me scripturum esse
nostrum occursum in fabula narrativa,
respondisti fore ut liber carminum esset,
opus quod studio magno effinxi.

Aliquis me rogavit num paterer
propter ostracismum meum a sinistra,
ideologia quae, sicut Mephistopheles,
divitias pro animabus offert.

Respondi me feliciter vivere in certitudine
quod sine congregatione aut divitiis
nihil umquam mihi defuturum esset: caelum,
urbes et omnia quae mihi largiris.

Res ipsa vix crusta est

—Dic mihi, amice —rogavit Amatus—: habebisne patientiam, si dolores tuos duplicavero?
—Ita —respondit amicus—, si amores meos duplicaveris.

Raimundus Lullus

Solus qui culpas suas agnoscit Christianus est,
scribebat Kierkegaard in Dania:
angor qui suo tempore ipsa vita fuit,
hodie segnities est in credentibus tuis, Christe.

Cur times dolorem atque iniustitiam,
si sub summi amoris praesidio vivis?
Quo plures tribulationes te attingant,
eo maiores quoque gloriae tuae erunt,

sapiens scit omnem tempestatem cessare,
omnemque aegritudinem esse probationem
in qua, non scientes, exhibemus
nostram petitionem ut divini fiamus.

"Dic mihi, amice —Amatus meus rogavit—,
habebisne patientiam, si dolorem tuum duplicavero?"
"Ita —respondi—, si amorem tuum reduplices,
nam in sacrificiis tuis me formavisti."

Numquam desine iustum mundum desiderare:
res ipsa vix crusta est
quam nobis relinquunt qui iam somniaverunt.
Moriens, sola conata tua relinquis.

Tametsi tibi dicant nihil mutari,
opus tuum erga eos quos cotidie convenis
est tua ipsius constructio cosmi;
propter eam coram mortuis respondebis.

Coram Ente quod fata praescribit
crescit incrementum cogitationis tuae nobilis:
qui in unione cum omnibus creaturis
est desiderium boni quod tantopere appetis.

Incus Domini lux veritatis est

A te et a Tamerlane prudentia:
iniurias tolerare donec in furore corrigis;
et quos audivi falsum testimonium ferre
vidi cadere morbo superbiae.

«Incus Domini lux veritatis est»,
radius qui pericula potestatis revelat
et fallacias scientiae falsae denuntiat
eorum qui, Deum insultantes, Deum esse volunt.

Legisti et praedicasti coram congregationibus
Deum veritatem esse, veritatem Deum esse,
et tamen eam celasti ne mercenarium laederes
qui, paupertate tentatus, occidere probat.

Nam ante scientiam intentio detegitur:
qui dona data largitur aut accumulat,
qui magistrum iudicem spiritus facit
aut iuveniles excessus Magistri fovet.

«Incus Domini lux veritatis est»:
nihil igni ictus eius occultatur,
nec calculus fortis nec persona sapientis
cum supra Deum surgere conantur.

«Sunt qui vivere non merentur», mihi dicebat
princeps dum miserum damnabat,
idem quem magistri eius detraxerant
et qui me provocans cecidit atque ad Haden ivit.

Nam qui iusto malum cupiunt
Creatorem qui creaturas suas protegit vulnerant
et perdunt quod maxime diligunt:
vitam suam, vel eorum quos maxime amant.

Etiam vicinus qui me percutere iuravit
et infectione insanabili cecidit;
aut qui scaenas meas clausit:
odium eius cancer fuit qui eum consumpsit.

Aut editor qui contra me conspiravit
et dilectam suam sua causa amisit:
nam ferrum hominum crystallum est
ei qui fabulam mundi scribit.

Clepsydra Iudicii Ultimi Veritas est

«Veritas pulchritudo est, pulchritudo veritas»: hoc est totum quod in terra scitis et quod scire necesse est.

Keats

Cum Issac in motociclo eius iter faciebam,
et pluvia cecidit; benedictiones tuas invocavi,
et inter procellam dextra laevaque
tres horas sine imbre processimus.

«Et universum administrabis», mihi dicebat,
«ut omnia consilia mea perficias».
Iustitia quam desiderium tuum radicatum praenuntiat
ab ipsa blanditia quae te concepit.

Antequam proficiscerer Verbum venerabar:
me nihil esse cum ipse sim,
communem omnium hominum spectatorem,
ultimam Voluntatem eorum qui existunt.

«Nonne hoc nimium est homini?»
«Nam iam conspexisti Nostrum sinum dilectum
cum innocens ex vehiculo cecidisti
et, fratribus tuis miseratus, rediisti.

Cum enim tot feminas dolentes videres
propter peccata filiorum tuorum, fratrum tuorum, miseratus es
et Paradiso renuntiasti ut eos redimeres:
templum quod Deum incarnare accepit.

Nam veritas tua pulchritudo aetatis tuae est
et repraesentatio tua vita in Veritate,
quam iam ut Ens annuntiaveram; sed sacerdotes
crudelem hypocrisin suscepistis, a mea Ecclesia apostatantes.

Iam in Templo meo dicebam: Veritas
plus valet quam laudes vestrae.
Sed crudelem hypocrisin elegistis,
putantes mendacem praevalere.

Vade et radicem Evangelii mei demonstra:
sciant transparentiam libertatem esse;
terra eam furore lavae suae protegit
et ante eam nubes se submittunt.

Experientiae tuae hodie redeunt triumphantes,
olim anxiae, nunc vindicatae.
Nam clepsydra Iudicii Ultimi Veritas est
quae ab unoquoque ad praeteritum revocat.

Ceterum: exspectatio et superstitia
inter eos cum quibus etiam patimur.
Finem rerum gestarum dissolventes,
praeceptum tuum irrefutabile docemus.

Illos qui te laedere voluerunt manifestabis

Inter tribulationes tuas,
quas cuique homini in unaquaque vita tribuo,
servas illam puerilem laetitiam quae ad Me redit
sine invidia quam excitas animadvertens.

Et tandem, quid de doloribus eorum memineris?
Series simplicium conatuum ut te delerent;
te, qui amore pro eis intercedebas non obstante insidiis eorum,
te, cuius sapientia vel inspiratio Mea erat.

Quoties aemulos ad pedes tuos posui
ut eos pro culpis eorum increpares;
sed tu, singulorum damnatorum miseratus,
eos adiuvabas amore quem tibi semper negaverunt.

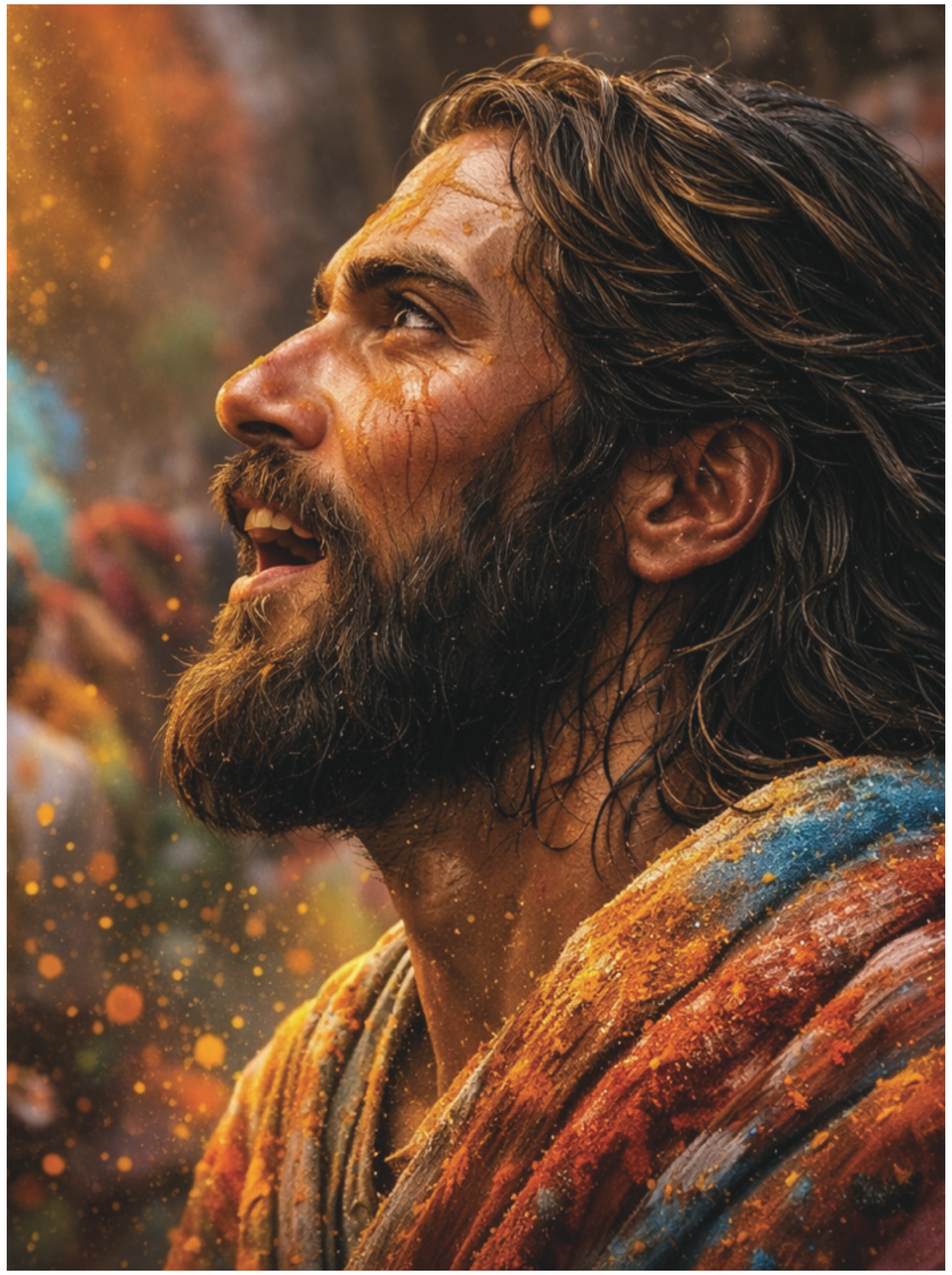
Id faciebas quia vita Mea te inspirabat:
sicut Ego cum centurione, tu cum violentis;
sicut Ego cum iuvene divite, tu cum condiscipulis
qui te obliti sunt dum divitias custodirent.

Sicut domus ligneae quas turbo aufert,
manifestabis eos qui te laedere voluerunt,
propter scientiam tuam de viventibus et mortuis,
propter certitudinem resurrectionis Meae.

Indicies hominum intentiones
et aperies sigillum purpureum quod eos protegit,
et pallio Meo argenteo daemones convertes,
celebrans amorem quem sphaerae Mihi profitentur.

Sanabis eum qui offensas suas corrigere debet
et finies dolorem eorum qui iam Eden attingunt,
dulcem finem infirmis tribuens,
tecum enim adhaesio phantasmati vitae desinit.

Nemo vel umbram tuam laedet
in ascensu Spiritus Sancti;
semper tecum ero, quia vita tua
cum omnibus angelis gloriam Meam cantas.

Coram Synedrio

In veritate mea vobis vitam meam ostendi,
et eam perscrutati estis, cupientes
crimen invenire, damnationem vel arcanum;
et vos terret quod nihil occultum reperitur.

Synedrium me persecutum est, et Deus
mihi permisit eos audire; eos refuto,
praesertim maximum persecutorem meum:
abbatem monasterii Sancti Benedicti.

Is qui primus scripta mea commentatur;
is qui, e porticu inter centum monachos,
me decem passibus observavit et, cum me verti,
in odio suo deprehensus, fugit.

Nonne tu illud vanum susurrum texuisti:
«Num non habuit decorem capillos tondere
antequam heri ad abbatiam veniret?»
Postridie capillos tondere ivi.

Ante tres dies Papae de versibus meis dixit:
«Visiones eius ex hallucinogenis ortae sunt»,
et capitulum ex Ego, Petrus Romanus citavit.
«Tanta audacia numquam visa est», inquit.

Dominus ei his verbis respondet:
«Nonne per persecutionem vestram
contra eos quibus maxime servire debuistis
calumnias sine fundamento profertis?

Nonne contemnitis addictum,
pro quo acetum in cruce bibi,
et adulamini divitem ac potentem
qui medicamenta lenientia capricio sumit?

Ambo pondus mundi portant,
sed vos solum amplectimini eum qui vos solvit.
Cum eum divitiis operuero,
num tunc eum cum grege suo accipietis?

Nam vita eius longus fuit transitus
per circulos infernales mundi:
nuntius qui bonitatem celebrat
quae inter spinas et deserta oritur.

Et si offendit moralem vestram
burgensem, iam carentem potestate
torquendi eos qui id faciunt,
id factum est ut peccata vestra ostenderet.

Nonne adhuc adulteram lapidatis?
Nonne tela Romana contra Stephanum iacitis,
primum apostolum meum et martyrem?
Nonne opipare cum violentis convivamini?

Dissimiles vobis, Noël, sicut Spinoza,
circulos sensuum reliquit
ut suum esse in Veritate extolleret
et in Amore qui est bonum eius dilectum.

Non peto ut genua flectatis: audite eum,
nam ipse melius quam vos ducit
animas iustorum coniunctas,
quae valde desiderant ut mundum corrigam.

Pulcher Domine qui morbos marcescere facis

Pulcher Domine qui morbos marcescere facis,
sanguis Tuus radicem malorum exsiccat;
Te laudo propter signa et clementias Tuas,
quae pauci vident in diebus quos Tu protegis.

Propter solemnem et clarum auroram,
et insondabilem maris pulchritudinem;
propter illum caelum quod vultus Tuus est,
infinita specula fati.

Propter cotidianos vitae pulsus
qui meum esse constantem sustinent;
et propter umbram suavem et promissam
olivarum Eden restitutarum.

Ibi ubi potestas Te condemnavit
adiuta ab iis quos maxime amabas;
ibi splendor amoris Tui destruxit
rationem odii et ultionis.

Sic quamvis cinematum manichaei instent
ut nobis odii voluptatem inculcent,
crux Tua animae innocentiam reddit,
victoriam Tuam imminentem et redemptionem.

Tu ostendis patientiam Tuam iam vicisse:
duo milia annorum monitionum fuerunt
a nuntiis qui se immolaverunt
ut praeda contemptus fierent.

Nunc parabola donorum
in tota sapientia sua expanditur;
qui vitam suam periclitatus est
decem vitas accipiet,

et qui timore eam perdendi
in parvitate absconderunt,
provocatorem ulciscentes
nec iustum amantes,

eam coram angelis amittent;
eorum ego tantum memoria erit
titanum qui Deum provocaverunt
et in tenebras conclusi sunt.

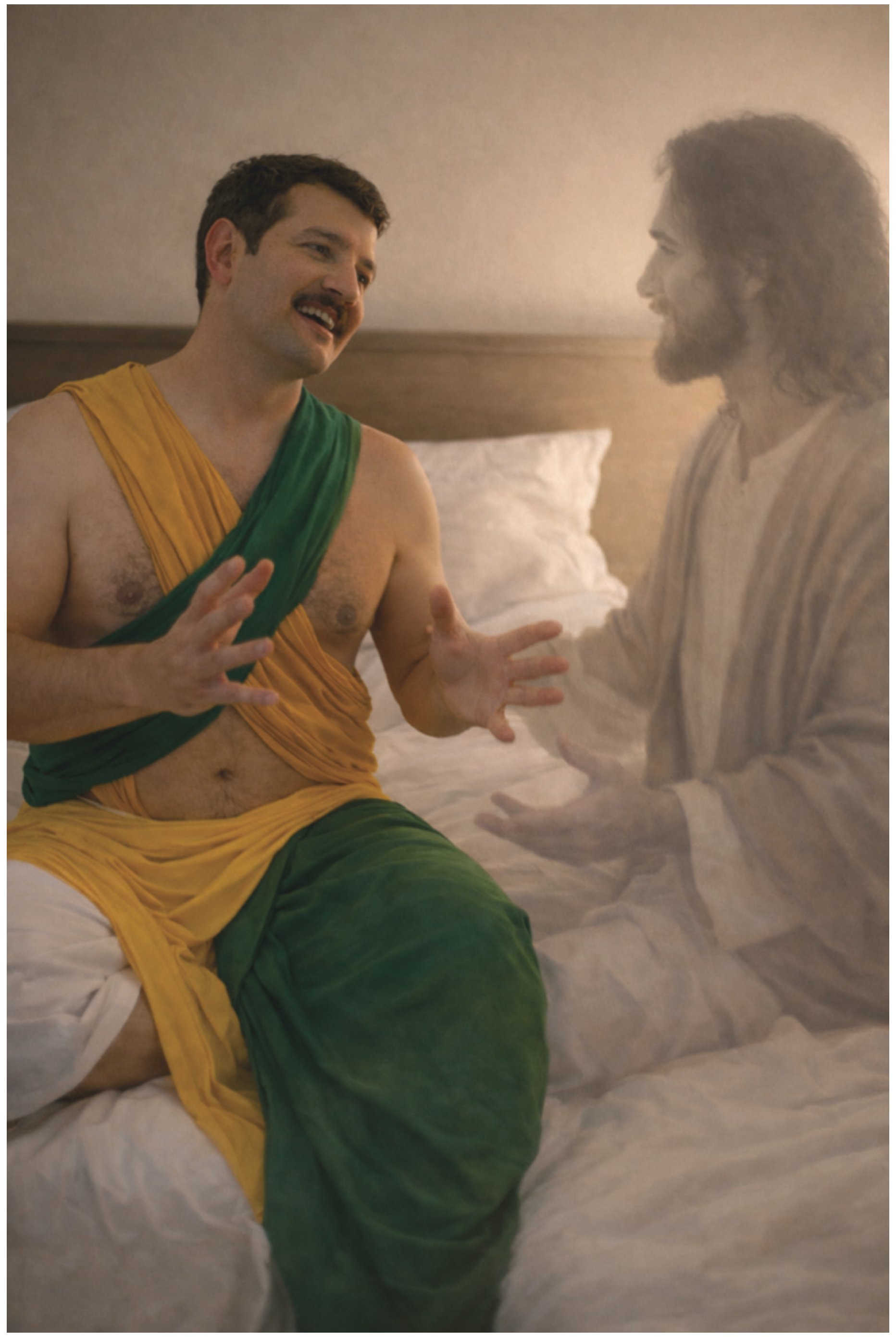
Intrigae eorum credi desinent,
perversae fraudes et mendacia eorum,
latrones pacis administratores vocantes,
innocentes propter amorem minantes.

Sine ut daemones eorum eos consumant
foedera et incantationes frangentes,
et angeli Tui gladios tollant
eosque in flammas Sheol mittant.

Aut mitte eos ad aquas Stygis
ut catena entis iterum incipiat.
Pulcher Domine, Tu qui morbos exsiccas
et anhelitus terrae compescis;

benedic nobiles conscientias,
Tu qui tempestatem fugas.
Armatura animae quae
in sancto Francisco fratrem lupum domuit.

Et gratias pro infantibus, regibus mundi,
spes quae numquam deficit;
ipsi magistri parentum suorum sunt,
aurora amoris Tui qui mundum inclinat.

Etiam Deus me indiget

Omnes vocamur ut matres Dei simus,
nam Deus semper nascendi indiget.

Meister Eckhart

Non solum ego Deum indigeo,
etiam Deus me indiget;
peregrinus stirpis anxiae,
qui pro omnibus in Christo intercedit.

Cum fides a dubio falcata esset,
vidi amorem Tuum et lucem sapientiae;
et sine timore mundi proclamavi:
Rex aeternus in sancta monarchia Tua.

Rex Tecum fui per dimidiam horam,
donec Spiritus et Pater in dubium vocarentur;
tunc me vocasti ut testimonium essem
coram iis qui Deum victum putabant.

Tantae erant animae purgatorii
quae, pro progenie sua timentes,
rogabant ut divitem curaret
qui pauperem Lazarum contemnebat,

archetypum omnis famis mundi,
et mitteret hominem ex ultra
ut vitae aeternae testimonium ferret
per flammas paenitentiae suae.

Et Deus misericordia motus me interrogavit
an ex beatitudine mea redire vellem
ut animas mundi recuperarem;
et ego quoque misericordia motus exaltatus accepi.

Confiteor me passum esse reditum meum
in incertitudinem quae vita mea est:
solitudo, impotentia et anxietas
peccati originalis meae fuerunt.

Nam prophetae non sunt solum nuntii
irae brevis et veniae perpetuae,
sed templa in quibus Deus habitat
ut inter caelum et terram mediet.

Christus creaturas suas tantum amat
ut nascatur, vivat et patiatur in prophetis
qui honores et divitias contemnunt;
non nos magis fovet, sed semper protegit.

«Omnes vocamur», inquit Eckhart,
«ut matres Dei in vita nostra simus»;
vasa in quibus, cum Amor deficit,
Verbum Christi triumphans descendit.

Vivimus opus imperfectum,
aedificationem diu dilatam
quam Deus mecum iterum incipere statuit
post saecula fidei torporis.

Et ostendo vobis fidem docentis
certitudinem aeterni etiam agnostico;
ignem quem Kierkegaard in Abraham cecinit:
credentem qui omnia patitur sine dolore.

Videbitis hoc in serenitate nostra
coram quinque infantibus conceptis
quos Deus e utero Leylae sumpsit;
testimonium gaudii nostri in Christo.

Sic illa et ego una caro facti sumus,
fides ubi animae nostrae conveniunt,
devastans eos qui iam in Iob praedicabant
Deum solum per progeniem benedicere.

Mahabharata quoque Gangam celebrat,
quae septem filios in flumine submersit;
infantes qui antequam nascerentur rogaverunt
ut a dubitatione mundi liberarentur.

Amorem dans, nihil recipiens

In libertate quam Tu nobis donasti,
ut et nos Tui fieremus,
brachia mea ramis Tuis adhaeserunt,
ne solus huius sacrae historiae testis essem.

Sine praeconibus venerunt gentes
fortunas suas cum mea contexere;
et in eis proclamo Tua sancta consilia,
illa foederis nuptialis in quo me unxisti.

Usque ad terminos mundi me duxisti,
ut solem Tuo iussu flagrantem viderem;
et aquae viae quam ambulavimus
sese aperuerunt sicut olim in Mari Rubro.

Salices Montrealis fleverunt
discessum meum flatu Tuo sopitum;
et cum captus essem, tremuit Gaia,
mater reverens Tuum electum custodiens.

Sic tota Tua creatio mihi loquitur,
a siccitatibus quae precibus meis cessant
usque ad flammas quae urbibus parcunt;
pro creaturis Tuis desertissimis vigilo.

Cervus non meditatur vindictam,
nec tigris venatur ultra quam necesse est;
origo amoris Tui docet nos
Te viventibus dare cotidie quod opus est.

Misisti mihi magistros cherubinos:
animalia quae nobiscum cotidie vivunt;
et nos ea custodimus cotidie,
haec fragilia animalia quae a nullo alio pendent.

Sic et parentes amantes sustinent
filios suos dolore curvatos,
nullum praemium exspectantes
nisi amorem quem curando eis donant.

Nec ego solus huius sacrae historiae testis fui;
mecum ambulant multitudines quae Te amaverunt,
etiam nunc ex vetustissimis sepulcris.

Per benedictiones acceptas audio
infantes me in circulo vocantes,
annuntiantes quod per telepathiam
parentes suos corrigunt et intercedunt.

Et sancti in caelo indignantur;
heri sanctus Benedictus veniam a me petiit
pro monacho qui me persequebatur,
cum ipse suis precibus intercessisset pro eo.

Amorem dans, nihil recipiens,
Tu plantasti flores qui sine fine florent
de corde meo ad omnes quos convenio,
tributum mundo qui Tuam clementiam respuit.

In partes victimae iniustitiae

Nostri vampyri et nostrae fatae, quasi insecta;
propinqui, amici, dilecti
dies nostros fessos comitantur
velut angeli aut daemones vitae.

Per eos vulneramur aut amamus
omnibus gladiis spiritus;
in eorum imagine pugnamus aut tremimus,
fragile speculum destinati fati.

Ambitio, vanitas, proditio, fraus,
breviores viae ad gloriam inanem
quam agnosticus in calculis suis celebrat:
piscis qui cotidie hamum mordet.

Nam omnis materia velut aura levis est,
hic sensus atque cogitatio: aeternitas.
Antequam lucrum tuum benedicas,
dilige inimicum tuum — ne fugias eum.

Dilige etiam amicum tuum sine timore
invidiae quae interdum eum sequitur;
patientia omnem iniuriam vincit.
«Usquequo?» in Montmartre quaesivimus.

«Usque ad diem post mortem nostram,
cum universum in amplo amore suo
coram Creatore supremo fulgebit.»

Filii Dei vocati ut dii fiant,
alas per abnegationem accipimus.
Noli spectare falsas celebritates
quae risibus felicitatem simulant;
nihil hic sumus in his urbibus,
sed omnia in aeternitate quam Tu formas.

Ego, actor qui hanc vigiliam improvisat
in partes victimae iniustitiae,
accepi consolationem Tuam et amplexum Tuum
atque oculum mitem qui consilia praenoscit

adversariorum qui stulte consumunt
— sub risibus levibus gaudii —
medicamenta quae psychiatri praescribunt,
solitudinem suam manifestam augentes.

Ex domibus turbatis usque ad senectutem
vivunt servi voluptatum iam exhaustarum,
fatigati in certaminibus vanis,
iniurias vindicantes quae nunc pulvis sunt.

At in mea constantia perseverante
vidi lucem aeternam gloriae Tuae,
nuptias fidei et rationis consummatas
per intercessionem matris Mariae,
gemmam quam Tu in amore et iustitia honoras,
vocem quae cor errans ducit.

Id factum est in templo Eius ad ripas Montrealis,
ubi anus quaedam a me sanationem petivit.
Amica eius dolorem decenniorum levavit,
et fugimus a necromantibus invidis.
Eam ad Cirque du Soleil invitavi, et illa dixit:
«Iuventutem mihi reddis».

Vidimus Prosperum tempestatem domare
et fratri ignoscere qui eum laesit,
illi qui mortem eius et naufragium machinatus est:
Tempestas, speculum amoris Tui.

In hoc deserto ex fide Tua biographiam meam facio

Attonitus vivo coram immenso sacrificio Tuo,
et in solitudine mea relinquo quod fui,
et etiam quod fieri somniavi,
ad pedes Tuos desiderium meum Tuo offerens.

Sicut omnis vir et omnis femina quae nascitur,
et ego ambitiones dierum patior;
sed melius vivo in promissione Tua aeterna,
balsamo quod furorem atque anxietatem dissolvit.

Verbum Tuum thesaurus est quem omnes vident,
quem tamen pauci degustant,
intimidati a nummulariis et scientiarum cultoribus,
et a lenonibus quas in libris meis refello.

Quoniam fatum Tuum est, Rex Veritatis,
advocatus eorum qui orando Te attingunt,
scutum cordium ab omni insidia liberorum
et vitae quae ultra mortem perseverant.

Numquam me curae fuit gloria mediis tributa,
nec si mundus me honoraret aut contemneret;
resurrectio Tua pax est dilectorum Tuorum,
vox Tua fons omnis litteraturae.

Legi philosophos misericordia carentes
et audivi poetas crimen canentes;
vidi politicos utopias pollicentes
et diurnarios creationem Tuam insultantes.

Docui iuvenes qui vivere dubitabant,
captos opinionibus inculcatis,
oppressos quod in divitiis non viverent;
pro fato eorum ictus eorum passus sum.

Sicut Eva, sicut Cain, sicut Iudas et Napoleon,
et ego educatus sum in illa falsa fide
quod domini ipsius fati essemus,
occultus fons omnis egoismi et criminis.

Et video principes mundi gloriari
quod cursus historiae ex pecunia eorum pendeat,
dum nationes usura regunt;
morbus et agonia moneta eorum fiunt.

Nam clima in nomine Tuo mutavi.
In hoc deserto ex fide Tua biographiam meam facio,
ultra religiones praeterito affixas;
a Sancto Petro Claver didici servum amare,
et sicut ille multos alios liberabo.

Mundum ludibrium tantum videre malo

Victoriae ex Verbo Tuo ortae sunt,
et per primam puerilem fidem meam
malo mundum ludibrium tantum videre:
vastum orbem ubi pueri ludunt,
improbos oppugnantes, insidias vitantes,
noctes insomnes et amoris dolores.

Malo mundum ludibrium tantum videre
nosque quasi figuras in tabula,
sub potestate callidiorum lusorum,
artibus et influentiis exercitatorum.
At Tu montes moves et maria sedas;
vidi homines Te circa ignes laudare.

Malo mundum ludibrium tantum videre
angelorum qui ludum intellegunt
et hominum qui regulas ignorant:
alii firma voluntate ducti,
alii caecis erroribus impulsi.

Vidi serpentes imperio Tuo cedere,
supervixi lapsibus vehiculorum,
elephantos tetigi et sicarios vici,
quia benedicis eos qui Te meminerunt.

Malo mundum ludibrium tantum videre
puerorum qui provocationem accipiunt
et, dum adultos videri volunt,
prima praecepta obliviscuntur.

Qui mortem timent nos non terrent;
video eos timorem inter homines serere,
gementes et flentes coram fato,
cum sit via ad nihilum,
placida et secreta porta caeli.

Malo dicere nos idem Esse
quod se ipsum oblitus est ut in te nasceretur;
quod magnitudinem suam frustra desiderat,
cuius solamen est Christum imitari.

Sol ipse cras mori potest,
amicum carum amittere possumus,
viatores morbo cadere;
et tamen — nonne hunc diem habes?

Respice te ipsum nunc, firmum vel fragilem,
vivum semen omnis laetitiae tuae;
benedictiones sine timore da
et te ipsum inter horas tacitas interroga:
quam saepe gratias Tibi agere debeo?

Qui Te propter hunc mundum relinquunt,
in regno avaritiae et egoismi,
imaginationem et scientiam contemnunt
hominemque ad vanum mendacium redigunt.

Malo mundum ludibrium tantum videre,
quia Verbum Tuum secutus sum fide puerili;
et in hac intuitione victoriam Tuam vixi,
gressibus meis manui Tuae innixis
usque ad dissolutionem meam in Te.

Malo mundum ludibrium tantum videre:
figuras unam partem ludentes,
cuius duratio vita tua vel mea est,
donec Magnus Lusor nos reponat
in capsa sua ad proximam partem.

Tu, qui iuxta me ambulasti

Tu, qui iuxta me ambulasti, cor in flammis,
inter visiones, probationes, amorem et nomina sancta,
in quolibet versu anima renata est:
Iudex, Amicus, Ille qui nos redemit.

Legistis de columbis, de urbibus in gratia,
de lacrimis Mariae et de omni loco sacro;
vidistis me pugnantem contra tenebras, surgentem in lucem,
osculantem crucem et loquentem virtute Amoris.

Non eram aliquid speciale: tantum vocatus ad cantandum,
ad portandum Verbum, vulnus, coronam, anulum.
Sed vos, o lectores, specula caeli,
electi estis: non solum testes, sed via.

Quattuordecim enim anni transierunt, et quae hic scripta sunt
non sunt vanum somnium, sed dialogus constans.
Propheta non scribit praeterito neque futuro,
sed illis qui, legendo, iuxta eum ambulant.

In his versibus omne ens reflectitur:
cognosce essentiam tuam, veritatem tuam altissimam.
Tu, qui me comitatus es per portus et urbes
—Francofurtum, Atlantam, Ottawam— fuisti socius et halitus.

Si te offendi, noli timere ne te accusem,
nec timeas offendere fratres tuos,
quia intentio nostra est amor constans;
accusare veritatem fulgentem pertinet ad tenebras.

Scripsi ea sacrificans lucrum mundi;
divulgate ea, si nuntius meus animas vestras movet.
Regnum oritur in his carminibus, via designata,
si in corde tuo agnovisti Christum.

Angeli Dei sumus, ipsius Creatoris;
si eum ardenter amamus, lux eius splendet in nobis.
In his versibus non est mendacium neque dolus,
que coniuratio ad divitias acquirendas vel ad venerandum.

Fratres sumus amoris universalis;
portate nomen eius super illos qui proclamant
Deum non potuisse exspectare miliones annorum
ut incarnaretur in specie tam imperfecta.

Hic est lux amoris quae vitam dedit lapidibus.
Facti ad imaginem et amore Creatoris,
vivimus vertiginem sacrificii aeterni,
non per miliones, sed per miliarda et per alias aetates,
cum humanitas habitabit innumerabiles planetas.

Et si vos interrogaverint: « Quis fuit ille Hugo Noël? »,
dicite: « Christum imitatus est, qui eum protexit ut scriberet
versus corrigentes philosophias et credulitates
quae redigebant hominem ad nuda ossa
et iterum accendit flammam quam Christus reliquerat
in aetate quae abnegaverat Eum, Deum et Regnum Caelorum ».

Chennai, Francofurtum, Atlanta, Ottawa, Montreal,
Pittsburgh, Queretaro, Bogota, Bucaramanga,
Barcino, Parisii, Covenas, Sincelejo,
MMXIII–MMXXVI

Proof